

Genel Yayın: 477

Hümanizma ruhunun ilk anlayış ve duyuş merhalesi, insan varlığının en müşahhas şekilde ifadesi olan sanat eserlerinin benimsenmesiyle başlar. Sanat şubeleri içinde edebiyat, bu ifadenin zihin unsurları en zengin olanıdır. Bunun içindir ki bir milletin, diğer milletler edebiyatını kendi dilinde, daha doğrusu kendi idrakinde tekrar etmesi; zekâ ve anlama kudretini o eserler nispetinde artırması, canlandırması ve yeniden yaratmasıdır. İşte tercüme faaliyetini, biz, bu bakımdan ehemmiyetli ve medeniyet dâvamız için müessir bellemekteyiz. Zekâsının her cephesini bu türlü eserlerin her türlüüne tevcih edebilmiş milletlerde düşüncenin en silinmez vasıtası olan yazı ve onun mimarisi demek olan edebiyat, bütün kütlenin ruhuna kadar işliyen ve sinen bir tesire sahiptir. Bu tesirdeki fert ve cemiyet ittisali, zamanda ve mekânda bütün hudutları delip aşacak bir sağlamlık ve yaygınlığı gösterir. Hangi milletin kütüphanesi bu yönden zenginse o millet, medeniyet âleminde daha yüksek bir idrak seviyesinde demektir. Bu itibarla tercüme hareketini sistemli ve dikkatli bir surette idare etmek, Türk irfanının en önemli bir cephesini kuvvetlendirmek, onun genişlemesine, ilerlemesine hizmet etmektir. Bu yolda bilgi ve emeklerini esirgemiyen Türk münevverlerine şükranla duyguluyum. Onların himmetleri ile beş sene içinde, hiç değilse, devlet eli ile yüz ciltlik, hususi teşebbüslerin gayreti ve gene devletin yardımı ile, onun dört beş misli fazla olmak üzere zengin bir tercüme kütüphanemiz olacaktır. Bilhassa Türk dilinin, bu emeklerden elde edeceği büyük faydayı düşünüp de şimdiden tercüme faaliyetine yakın ilgi ve sevgi duymamak, hiçbir Türk okuru için mümkün olamayacaktır.

23 Haziran 1941

Maarif Vekili

Hasan Âli Yücel

HASAN ÂLİ YÜCEL KLASİKLER DİZİSİ

MOLİÈRE
CİMİRİ

ÖZGÜN ADI
L'AVARE

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SABAHATTİN EYÜBOĞLU

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2000
Sertifika No: 40077

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MÜGE KARALOM

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

I. BASIM, REMZİ KİTABEVİ 1961

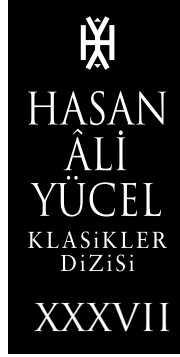
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI'NDA
I. BASIM TEMMUZ 2000, İSTANBUL
XXXV. BASIM ARALIK 2022, İSTANBUL

ISBN 978-975-458-842-2 (KARTON KAPAKLI)

BASKI
UMUT KAĞITÇILIK SANAYİ VE TİCARET LTD. ŞTİ.
KERESTECİLER SİTESİ FATİH CADDESİ YÜKSEK SOKAK NO: 11/1 MERTER
GÜNGÖREN İSTANBUL
TEL. (0212) 637 04 11 FAKS: (0212) 637 37 03
SERTİFİKA NO: 45162

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında
gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
e-posta: info@iskultur.com.tr
www.iskultur.com.tr

MOLIERE

CİMRİ

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN:
SABAHATTİN EYÜBOĞLU

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

Ulvi Uraz'a

Önsöz

MOLIERE'İN ÇAĞI

İnsanların öyle günleri, milletlerin öyle çağları var ki çözülmeyen düğümler birden çözülür, kurulmaz yapılar kurulur, yüzyıllardır kapalı kalmış kapılar birden açılır. Bir de bakarsınız Ferhat dağı delmiş, Arkhimedes buldum diye bağırılmış, Kristof Kolomb Amerika'yı bulmuş, Sinan Süleymaniye'yi yapıvermiş. Bir insanın dehasıyla, bir rastlantıyla, bir mucizeyle olacak işler değil bunlar eskilerin sandığı gibi. Öyle olmadığı şundan belli ki bir değil, birçok buluşlar, yaratışlar aynı çağda patlayıyor: İtalyanların ve bizim on altıncı yüzyılımızda, Fransızların on yedinci yüzyılında böyle oldu. Bu çağlar, için için hazırlanan düşünce baharının birden çiçeklere, hemen ardından da meyvelere boğulma günleridir. Eski tarihler hazırlanışları üstünde pek durmadıkları için bu çağlar insanlara mutlu, mucizeli görünmüş, bir teki bir milletin yüzünü güldürecek bir sürü olağanüstü yaratıcının bir araya gelmesinde çokları Tanrının ya da bir kralın parmağı olduğunu sanmış.

Molière'in yaşadığı çağ bugüne dek Fransızların en mutlu saydıkları çağdır. Bu yüzyılda Descartes insan aklını, bilimleri yenileştirip atomun dağıtılmasına kadar gidecek araştırma yoluna sokmuş, Pascal insan düşüncesine dünyayı en acı tor-

tusuna kadar inceleyen bir kesinlik, ürkütücü bir derinlik kazandırmış, Corneille'le Racine insanın içindeki türlü çatışmaları, halkın anlayacağı bir dil ve yüzyıllarca örnek olacak bir sanat olgunluğuyla sahneye getirmişler, Boileau sahteyi gerçekten, tabiata uygunu tabiata aykırıdan, insancaıyı maymuncadan kabaca da olsa ayırmamızı sağlayan bir eleştiri yolunu bulmuş; La Fontaine masalla gerçeği, köyle sarayı, ciddiyle şakayı, hayvanla insanı, Doğu'yla Batı'yı buluşturmuş; La Rochefoucault ahlak yönünden insanın içyüzüne aynaların en zalimini tutmuş; La Bruyère zengin fakir her çeşit insan davranışlarının iç ve dış gerçeklerini resim yapar gibi yazmış; Madame de Sévigné, Saint-Simon gördüklerini, yaşadıklarını yüzyıllarca örnek olacak mektuplar ve anılarla göz önüne sermişler. Yine bu yüzyılda Fransa, Güneş Kral adını alacak kadar başarılı, anlayışlı ve mutlu bir kral ve kurucu devlet adamlarına kavuşmuş; o zamanın en çalışkan sınıfı olan burjuvalık sömürge aristokratlara inat, büyük Fransız Devrimi'ni hazırlayacak ve sonunda başaracak kadar yükselme yollarını bulmuş; kısacası Fransa o yüzyılda Fransa olmuş, dilini, düşüncesini sonraki devrimlerin sadece geliştireceği sağlam temellere oturtmuş.

Bununla beraber bu parlak çağ o zaman ve çok daha sonralara kadar sanıldığı gibi karanlıklardan çıkmış değildir. Hatta on altıncı yüzyıl, kargaşalığına, gelişigüzelliğine karşın bir bakıma daha yaratıcı, daha atılgan, daha coşkunun bir çağıdır Fransa'nın. Fransızlar serbest düşünmeye ve Fransızca düşünmeye on altıncı yüzyılda Montaigne'le, Rabelais'yle, Ronsard'la başlamışlar. Ortaçağ o zaman yeniliyor, antik dünya ve tabiat sevgisi o zaman doğuyor, halkın dili o zaman aydınların da dili oluyor. On yedinci yüzyıl daha çok düzenleyici, ölçü ve denge bulucu, uzlaştırıcı bir çağdır. Fransa gemisi türlü fırtınalardan, yeni ufuklara doğru gitmenin heyecanlarından, korkulu rüyalarından sonra bu yüzyıl ortalarında bir sütlimanlığa ulaşıyor, kendine çekidüzen vermeye, kendine ve dünyaya alıcı gözle bakmaya, arınıp temizlenmeye başlıyor.

İşte Molière böyle mutlu bir çağın adamıdır. Ama hayatını okuyunca göreceğiniz gibi mutluluk kendinden çok eserinin özelliğidir. Güneş Kral'ın önüne çıkabilmek için Molière yıllar yılı karanlıklarla savaşmak zorunda kalmış, kendi dertlerinden sıyrılarak çıktığı, hasta hasta, canını dişine takarak, kan kusarak oynadığı sahnede tükenip ölmüştür.

MOLIERE'İN HAYATI

1622 Molière, Paris'te, rahat, hatta zengince bir evde doğuyor. Babası sarayın halıca başı, tutumlu bir tüccar, anası yine bir halı tüccarının, okuma yazması kıt, iyi giyinmesini sever kızıdır. Doğduğu ve çocukluğunda göreceği mahalle Paris'in haline yakın, en civcivli, en değişik insanların dolaştığı yerlerden biridir. Molière anasının babasının ilk göz ağrısıdır.

1632 Molière'in annesi otuz yaşında ölüyor. Dört kardeşi olmuştur. İlk öğrenimini nerde nasıl gördüğünü bilmiyoruz. Babası ona kendi işini bırakmayı düşündüğü için sık sık dükânına gitmiş olabilir.

1637 Molière belki dört yıldan beri kendi isteği ve dedesinin desteklemesiyle koleje (şimdiki Louis le Grand lisesine) girmiş bulunuyor. Parlak bir öğrencidir. Beş yıl Latinceye dayanan bir öğrenim gördükten, iki yıl da felsefe okuduktan sonra:

1639 Molière kolejden çıkıyor. Belki birkaç yıl Gassendi'den Chapelle ve Cyrano de Bergerac'la birlikte felsefe derslerine katılıyor.

1640 Molière tiyatro oyuncusu Madeleine Béjart'la tanışıyor.

1642 Molière babasının yerine XIII. Louis ile Narbonne seyahatine katılıyor.

1643 Molière baba evinden ayrılıp ayrı ev tutuyor. Başlarında Madeleine Béjart olan tiyatro oyuncularıyla dölüp kalıyor. Ünlü Tiyatro (Illustre Théâtre) adıyla kurulan kumpan-

yaya katılıyor. Bu kumpanyada Madeleine'in kardeşleri, Molière'in çocukken hocası olmuş Pinel de var. Aynı kumpanyaya girenler daha önce amatör olarak şurda burda temsiller vermişlerdi.

1644 Ünlü Tiyatro büyük umutlarla açılıyor. Jean Baptiste Poquelin, ilk defa Molière adını kullanarak kumpanyanın başına geçmiş durumdadır. Daha çok tragedyalarda rol alıyor. Ünlü Tiyatro ilkin umduğu ünü kazanamıyor. Borçlar gittikçe artıyor. Kumpanya altı yedi ay sonra dağılmaya başlıyor.

1645 Kumpanya yeniden, ama bağımsızlığını kaybederek işe başlıyor. Alacaklılar Molière'i her gün biraz daha fazla sıkıştırıyorlar. Ünlü Tiyatro büsbütün iflas ediyor ve küçülen kumpanyanın taşraya çıkmaktan başka çaresi kalmıyor. Babasının bütün öğütlerine rağmen Molière yolundan dönmüyor.

1646 Molière Paris'ten ayrılıyor. Nerelere gittiği pek bilinmiyor, ama bir ara Orléans'da hukuk tahsiline girdiği, bir İtalya seyahatine çıktığı sanılıyor. Bordeaux'da kumpanya ile tekrar buluşuyor. Kumpanya daha çok metresi Madeleine'in bütüklerden gördüğü yardımlarla tutunabiliyor.

1647 Molière hayatını yalnız tiyatroya vermeye başlıyor.

1648 Yeniden düzenlenen Ünlü Tiyatro on üç yıl sürecek olan taşra gezilerine çıkıyor. İlk durak Nantes'tır.

1649 Molière kumpanyasıyla Toulouse, Montpellier ve Narbonne'da.

1650 Molière Agen ve Pézénas'da.

1651 Languedoc'ta.

1652 Grenoble'da.

1653 Lyon ve Montpellier'de.

1654 Avignon'da.

1655 Narbonne'da.

1656 Bordeaux ve Béziers'de.

1657 Lyon ve Dijon'da.

1658 Grenoble ve Rouen'da. Molière komedyya yazarlığı denemelerine bu taşra gezilerinde başlıyor. *Şaşkın, Zoraki*

Hekim, Gorgibus Çuvalda, Uçan Hekim, Barbouillet'nin Kiskançlığı (sonraki *Georges Dandin*), *Aşk Kırgınlığı* gibi kaba halk komedyaları (farsları), bu yıllarda yazılıp oynanmıştır. O zamanki Fransa'da yirmi kişilik bir kumpanyanın, hele karda kışta şehir şehir dolaşması hiç de kolay bir iş değildi. Yollar kötü, arabalar rahatsız, tiyatro eşyasıyla tıklım tıklımdı. Hanlar, oteller bizim Anadolu'dakilerden bile betterdi herhalde. Üstelik yollarda ikide bir eşkıyalar da çıkıyordu karşlarına. Ayrıca tiyatro kumpanyalarının rakiple-riyle yarış etmeleri, onların gittikleri yerlere gitmemeleri ya da daha önce gitmeleri, zaman zaman da çatışıp cenkleşmeleri gerekiyordu. Hastalıklar, oyuncular arasındaki ge-çimsizlikler, ayrılmalar da caba. Hele para meseleleri hepsin-den betterdi. Üstelik bir de, belediyelere, polise, jandarmaya dert anlatmak gerekiyordu. Bereket Molière çok sağlam ya-pılıydı, tiyatroyu da ölesiye seviyordu.

1659 Şimdiye kadar Paris'le pek ilişği olmayan Ünlü Ti-yatro 1658'de Paris'e gitme zamanının geldiğini düşünmeye başlamıştı. Paris'e gidebilmek için saraydan desteklenmek şarttı. Bunu da ancak yazdığı piyesi oynatmak isteyen ve sa-rayla ilişği olan yazarlar kolay sağlayabilirlerdi. Rouen'da böylesi kimselerle tanışmalar olmuştu. Üstelik Thomas Cor-neille, Madeleine Béjart'ı pek beğenmişti. Belki de Molière da-ha önceden kumpanyanın Paris'e yerleşmesi için öteye beriye başvurmaya başlamıştı. Her ne halse kumpanya bir kolayını bulup Louvre Sarayı'nda kralın önünde bir tragedya oyna-mak fırsatını buluyor. O temsilden sonra da rakip tiyatrolar Molière'e kancayı atıyorlar.

1659 Molière tiyatrosuyla Paris'e yerleşiyor. İlk başarılar pek parlak olmasa da Molière eski borçlarını ödemek kaygı-sına düşecek duruma geliyor. Molière'in yazdığı ilk önemli komedy, *Gülinç Kibarlar* ünlü saray oyuncularının ve bir-çok saraylının öfkelerine karşı tutuyor. Molière'i Paris'te ilk ciddiye aldırان bu oyun oluyor. Ama sonunda Molière'e kan kusturacak olan düşmanlıklar da bu başarıyla başlıyor.

1660 Molière *Gülinç Kibarlar* piyesini bastırıp başka tiyatrolara oynatanla cenkleşiyor. Bir kardeşini kaybediyor. *Boynuz Korkusu* diye bir piyes yazıyor. Düşmanlarına inat Molière, sarayla daha fazla kaynaşıyor.

1661 Molière ilk defa rahat bir eve yerleşiyor. Komedyada kazandığı başarıya güvenerek yazdığı *Don Garcie de Navarre* adlı tragedyasıyla kötü karşılanıyor. *Kocalar Mektebi* ve *Baş Belaları* durumu düzeltiyor. Bu oyunlarla XIV. Louis'in tiyatro adamı olmaya başlıyor. Ama bu yıl Molière'in aklı fikri evlenmedir.

1662 Molière, Madeleine'in, eski metresinin, kızı mı kız kardeşi mi olduğu hâlâ kesin olarak bilinmeyen, tiyatro içinde doğmuş büyümüş, on sekiz yaşındaki ve nerdeyse kendi büyüttüğü Armande Bèjart'la evleniyor. Armande güzel olmakla beraber şuh ve erkeklere kendini sevdiren orta zekâlı bir genç kızdır. Bu evlenmeyle Molière'in sahnede zafer, evinde dırıltı günleri başlıyor. Yaş farkı, Armande'in kocasını aldatmasa da hafifliği, süs severliği bu evlenmeyi zaman zaman cehenneme çevirecek, ama Molière sonuna kadar karısına âşık kalacak.

1663 Molière'in tiyatrodaki başarılarını kıskananlar Armande ile evlenmesini bir rezalet olarak göstermeye çalışıyorlar. Öz kızıyla evlendiğini söyleyecek kadar ileri gidiyorlar. Molière *Kadınlar Mektebi*'ni, ardından *Kadınlar Mektebinin Tenkidi*'ni, *Versailles Tuluatı*'nı sahneye koyuyor. Beğeniliyor.

1664 Molière'in bir oğlu oluyor. İyi para kazanıyor, ama bir yandan da eski borçlarını ödüyor. Ev hayatında her şey rağmen sevinçli günler yaşadığı oluyor. *Zorla Evlenme*'yi, *Eli-de Prensesi*'ni ve *Tartuffe*'ün ilk üç perdesini sarayda oynuyor ve softalarla başını derde sokuyor.

1665 Molière'in oğlu ve kız kardeşi ölüyor. Bir kızı doğuyor. Bu arada *Don Juan*'ı ve *Sevda Hekimi*'ni yazıp oynuyor. Bu yıl Molière'in sağlığında ağır bozulmalar başlıyor. Sahneye çıkamayacak kadar hastalanıyor. Her zamanki öksürüğü büsbütün artıyor.

1666 Molière'in sanatı en olgun günlerini yaşıyor. *Misanthrope*'u oynuyor; karısıyla geçimsizlikleri bu oyunda belli olacak kadar artıyor.

1667 *Tartuffe* ikinci defa oynanıyor ve hemen yasaklanıyor. *Sicilyalı* yahut *Sevda Ressamı*, durumu biraz kurtarıyor.

1668 *Amphitryon*, *Georges Dandin* ve *Cimri* oynanıyor. Molière'in Lulli ile birlikte Versailles'da hazırladıkları şenlik büyük başarı kazanıyor. *Cimri* iyi karşılanmıyor. Yalnız Boileau beğeniyor. Racine, Molière'e karşı cephe alıyor. Molière bir süre için kalemi bırakıyor.

1669 *Tartuffe*'ün oynanmasına izin çıkıyor ve halk piyesi büyük bir coşkunlukla karşılıyor. Aynı yıl Molière, *Monsieur de Pourceaugnac*'ı, eskiden yazdığı bir oyunu, sahneye koyuyor. İyi para getiriyor.

1670 Kral karnaval için büyük şenlikler ve Molière'den aşk üstüne oyunlar istiyor. Bu sipariştten *Muhteşem Âşıklar* çıkıyor. *Kibarlık Budalası* da bu yıl oynanıyor. Molière'in karısıyla arası iyice açılmıştır. Dedikodular Molière'i tüketiyor.

1671 Molière tiyatro hayatının başından beri iyi ve kötü günlerde dostu kalmış olan Madeleine'i kaybediyor. Ama karısıyla barışıyor, *Psyche*, *Scapin'in Dolapları*, *Escarbagnas Kontesi* oynanıyor.

1672 Molière biraz hava değiştirmek için gebe karısıyla yeni bir eve taşınıyor. Lulli sarayda Molière'e beklenmedik bir kazık atıyor. Molière'in oğlu küçük Pierre de bir aydan fazla yaşamıyor. *Bilgiç Kadınlar* oynanıyor. Molière sık sık hastalanıyor ama karısıyla arasının düzelmesi onu hayata bağlıyor.

1673 Molière, Lulli'nin entrikaları yüzünden sarayda kaybettiği yerini yeniden bulmak umuduyla *Hastalık Hastası*'nı yazıyor. Bütün zoru tiyatrosunu yaşatmaktır. Dostlarını dinlemeyip hasta hasta sahneye çıkıyor. Yine tiyatrosunu ve iş arkadaşlarını para sıkıntısından kurtarıyor. Dostu Madeleine'in ölümünden günü gününe bir yıl sonra Molière sahneye çıkmazdan önce kendini çok yorgun ve bitkin hissediyor. Yine de oyuna çıkıyor, ama son perdede sendeliyor. Halk farkına varı-

yor. Molière işi şakaya vurup güçbela oyunu bitiriyor. Titremeler içinde evine götürülüyor ve öksürükle başlayan bir iç kana ma yüzünden yarım saat sonra karısını bile göremeden ölüyor.

Kilisenin ve softaların tiyatroya ve *Tartuffe* yazarına olan hıncı, ölümünde açıkça ortaya çıkıyor. Herkes gibi gömülmesine izin vermiyorlar. Karısı kraldan zorla ve gizli gömülmek şartıyla izin koparıyor. Sonradan kemikleri bile mezarından çıkarılıp bir kenara atılıyor. La Fontaine'in kemikleriyle Molière'inkiler birbirine karışıyor.

MOLIERE VE TIYATRO

Molière çağında Paris'te tiyatro, edebiyatın şahdamarı olmuştu. Fransız düşüncesi sanatla en iyi sahnede kaynaşıyor, özelliklerini en rahatça orada belirtiyordu. Bununla beraber ya tragedyada olduğu gibi yalnız klasik örneklerle, sarayın incelmış kültürüne ve şiire çevrik, ya da kaba komedyalarda olduğu gibi halk kaynaklarına, ucuz güldürmelere, tuluata, el, kol ve yüz oyunlarına, gelişigüzel sözlere çevrikti. Molière'in gördüğü iş komedyayı, güldürücülüğünü kaybettirmeden yüceltmek, çağının ileri kültür düzeyine çıkarmak, böylece de aydınlarla halk arasındaki, sarayla şehir arasındaki ayrılığı gidermek, halkın gürbüz tiyatro eserlerini yukarıya, yukarının kültür değerini halka ulaştırmak oldu. Bunu başarmasında iki yanlı bir hayatı ve düşüncesi olmasının payı büyüktür. Molière sarayla alışverişi olan zengin bir ailenin çocuğuydu, ama sanatı dolayısıyla Fransa'nın köylüsüne varıncaya kadar her çeşit halkıyla da senlibenli olmuştu. Hem Paris'ten taşraya gitmiş, hem taşradan Paris'e gelmiş, her iki dünyanın da sözcüsü olmuştu. Hem yüksek tahsil görmüş, çağının en ileri, en serbest düşünceli aydınlarıyla düşüp kalkmış, hem de bilgisiz, yoksul, kaba konuşmalı yurttaşların insanlık tadına varmıştı. Kralı da kır bekçisini de güldürmüş, düşündürmüştü. Hem yazar hem oyuncu, hem işveren hem işçi olması dolayısıyla da insanlığın her haline, her kılığına girmişti.

Corneille ve Racine gibi tragedya yazarları, şair olarak Molière'den daha derin, daha usta olmalarına rağmen tiyatroyu saraydan halka götürememiş, yukarının ve aşağının malı edememişlerdi. Racine'in tiyatrosu bugün bile ne Fransız halkının, ne de herhangi bir halkın tiyatrosu olabiliyor; yalnız usta şairler ve incelmış tiyatro adamları tadına varabiliyorlar. Bizim Divan şiirine benzer kapalı çevre özelliklerinden büsbütün kurtulamamıştı Racine'in tiyatrosu. Halkın diliyle konuşmak, tragedyanın ciddiliğine, heybetine sığmaz sanılıyordu sanki. Gerçi İngiltere'de Shakespeare bu işi çoktan yapmıştı, ama Avrupa henüz Shakespeare'i ciddiye almamıştı, romantizmden önce de almayacaktı.

Shakespeare'in tragedyaya halk şakalarını katarak vardığı gerçekçi tiyatroya, yeniçağ dramına, Molière komedyayı ciddileştirerek, ama güldürücülüğünü kaybettirmeden ciddileştirerek varıyordu. *Cimri*'de kaba halk şakalarının en acı insan gerçeğine nasıl yükseliverdiği, bir dram gerginliği kazandığı çok iyi görülür. Bu dramlaşma *Tartuffe*'te, *Misanthrope*'ta gülmenin sınırlarını da aşar neredeyse.

Ne gariptir ki Aristophanes'ten sonra dünyamızın en büyük komedyaya yazarının tragedya oynamamış asıl hevesi. Ne yaptıysa nafile: Çağdaşlarına kendi tragedya anlayışını bir türlü kabul ettirememiş. Tenkitlerden sezinlediğimize göre yalnız beden yapısı, sesi, ara sıra tutan hıçkırığı değilmiş bu yolda kendisini engelleyen. Sarayın oyuncularını, seyircileri öyle yapmacıklı, öyle gümbürtülü bir okuyuşa alıştırmışlar ki, Molière'in parlak kalıpları, sahneye beden ve ses gösterisine çıkan ünlü oyuncuların tumturaklarını kırmak, sahneye tabiiyet getirmek çabasına kimseler katılmamış. Her denemesinde cesaretini insafsızca kırmamış olsalardı, *Comédie Française*'in tragedya okunuşunda hâlâ iyice kurtulamadığı sahte coşkunluklar o zamandan yumuşardı belki de. Molière'i iyi anlaması gereken Racine bile onu desteklemek şöyle dursun, fırsat buldukça yermiş, kendi tiyatrosunu en iyi değerlendirecek adamı anlamazlıktan gelmiş. Ama o da belki bu görüş aksak-

lığı yüzünden, komedyaya yazarlığında başarılı olamamış. Her neyse... Demek istediğim, Molière'in Fransız tiyatrosunu, dilediği ve komedyada ulaştığı tabiiğe elinde olmayan nedenler yüzünden ulaştıramamış olmasıdır. Ama sonradan tutulacak olan yol onun yoludur: İnsanı tiyatrodaki bütünlüğüyle ve herkesi insanın kavrayacağı bir anlatıyla, kitap diliyle değil sahne diliyle verme yolu.

Bizde ilk tutan Batılı tiyatro yazarının Molière olması hiç de rasgele değildir. Molière insanca konuşması, halktan yana olduğu için her millete uyması bir yana, Türk seyircisinin geleneksel ortaoyunu ve Karagöz tiyatrosu, onun çıkış noktası olan tiyatrodan hiç de uzak değildir. Batılı tiyatro bize Abdülhak Hamid'in değil Şinasi'nin yolundan gelebilirdi ancak. Şinasi ise Molière gibi tiyatroyu halkın kaba da olsa sağlam sağduyusuna dayıyordu. Üstelik Roma İmparatorluğu gibi Osmanlı İmparatorluğu da sanatta ve edebiyatta gerçekçi ve tenkitçi görüşü, tehlikeli görmediği sürece daha fazla beslemişti. Vefik Paşa'nın başarısı Molière'le ortaoyununu, saray aydınıyla halkı birleştirmek oldu. Vefik Paşa'nın mutsuzluğu, yazı dilimizin o zaman içinde bulunduğu çıkmazdan henüz çıkmamış olmasındaydı. Molière'i halka, halkın olmayan bir dille götürmek kadar garip bir durumdaydı. Molière'in zamanında ise halkın dili çoktan yazı dili olmuştu. Bununla beraber Vefik Paşa halkla aydın arasındaki kapalı kapıları zorlamış oluyordu.

CİMRİ

Cimri'nin en eski ve en önemli kaynağı Plautus'un (MÖ 250-184) *Aulularia* yahut *Çömlek* adlı komedyasıdır. Nurullah Ataç ustamızın Türkçeye çevirdiği bu oyunda yaşlı cimri Euklion, bahçesine gömülü bir çömlek altın bulur. O günden sonra altınları çalınacak korkusuyla, bütün rahatı kaçar. Üstelik Lykonides adında bir delikanlı, Euklion'un kızını sarhoşlukla kandırmıştır. Babası kızını zengin komşusu Megadoris'e verecekken kız doğurur. Bu arada Lykonides'in uşağı, Eukli-

on'un çömleğini çalar. Cimri deliye döner. Ama Lykonides çömleği kendisine geri verdirince sevincinden kızını, sonra alınları ona vermeye razı olur.

Molière'in daha az ölçüde yer yer faydalandığı başka oyunlar da şunlardır: *Aristo*, *I Supposti*, *Larrivey*, *Les Esprits*, aynı yazarın İtalyancadan çevirdiği *La Veuve*, *Boisrobert*, *La Belle Paideuse*.

Molière'in çağında yazarların yeni konular arama kaygıları yoktu. Konuları daha çok Yunan ve Latin kaynaklarından alıyorlardı. Hele tragedya yazarları isim değiştirmeye bile lüzum görmüyorlardı. Bizim Şeyh Galib'in: *Çaldımsa da miri malı çaldım*, demesi gibi Molière de: *Malımı nerde bulursam oradan alırım*, diyordu. Bununla beraber Molière'in *Cimri*'si Plautus'un *Çömlek*'inden, en benzer yerlerinde bile ayrılır. Durum aynı ama insanların bize düşündürdükleri ve duyurdukları, yazarın niyetleri bambaşkadır. Plautus'ta eğlenceli olmakla kalan olay, *Cimri*'de bir insanın ve bir ailenin, dolayısıyla birçok insanların ve ailelerin iç ve dış yapısına bağlanıyor. Oyunun sonundaki garip rastlantılar bir yana her şey cimriliğin tutarlı bir sonucu oluyor. Harpagon hem somut hem soyut bir cimridir. Somuttur, çünkü Molière onunla kendi çağının burjuva çevrelerinde rastlanabilecek, belki de rastladığı, konuştuğu bir insanı anlatıyor; yeri yurdu, işi gücü, kılığı kıyafeti, yaşı başı bellidir. Soyuttur, çünkü Molière onun cimrilik yanını zaman zaman karikatüre götürüsiye belirtiyor, abartıyor, Harpagon'u dünyanın her çağında ve her yerindeki cimrilere benzetiyor, cimriliği olmayan adı bile sonradan cimri anlamına kullanılıyor. *Cimri*'nin bu soyut somutluğu ya da somut soyutluğu her zaman iyi anlaşılmadığı için oynamalarda, çevirmelerde, adaptasyonlarda soyutluk ya da somutluk aşırılıklarına gidilmiştir. Kimi yerde Harpagon bütün çevrelerin dışında cimriliğin ta kendisi olarak gösterilmiş, kimi yerde de, mesela bizde, belli bir şehrin Yahudisi kılığına sokulmuştur. İşin aslını bilen tiyatro adamının *Cimri*'yi ne çevre özelliklerine, ne de bütün özellikleri silen bir genelleştirmeye yöneltme-

den ikisi ortası ve yerine göre bir anlatış bulması gerekir. Ne kadar görülmedik bir *Cimri* oyunu da çıkarsa, bu oyunun değerli, eserin özüne uygun olması, insanlığa yeni bir anlayış getirebilmesi için, Molière'in sanatındaki bu ikircikli yamı belirtmesi gerekir. Harpagon'u yerli ve cimriye benzetsin, kabul; ama onu yalnız belli bir çevrenin adamı da yapmasın. Bütün iş bunda. Üst yanında istediği kadar yenilik arasın. İsterse Harpagon'u melon şapkayla ya da kasketle sahneye çıkarсын.

Cimri'yi oynarken önemi dekor, kostüm, ışık oyunlarına değil, konuşmaya vermek gerekir. Kişiler, karakterlerine en uygun tonu bulup da sözlerini tam anlamı belirten bir açıklık ve rahatlıkla söylediler mi, en zor iş başarılmış demektir. Bu olmadı mı *Cimri*, seyirciyi ne kadar güldürse de, *Cimri* olmaktan çıkabilir.

Cimri'yi gereğince sahneye koymak için yararlanılacak eserler çoktur. Bunlardan birinin özetini Yaşar Nabi Nayır'ın *Cimri* çevirisinde bulabilirsiniz. En olgunu da Charles Dullin'in Editions du Seuil'de çıkmış *L'Avare de Molière* adlı kitabıdır.

CİMRİ ÇEVİRİLERİ

Cimri'yi Türkçeye ilkin Vefik Paşa, *Azarya* adıyla; ondan sonra Teodor Kasab *Pinti Hamit* adıyla adapte ediyorlar. İlk tam çeviriyi 1938'de İsmail Hami Danişment yapıyor. Bu çeviriyi önce Suhulet Kitabevi, sonra Milli Eğitim Bakanlığı basmıştır. Yine Milli Eğitim Bakanlığı'nın Okul Klasikleri arasında çıkan Yaşar Nabi Nayır'ın çevirisi, zengin notlarıyla birlikte, şüphesiz eserin ruhuna en uygun olanı ve en rahat Türkçeye konuşanıdır. O kadar ki *Cimri*'nin bir yeni çevirisi belki hiç de gerekli değildir. Bu işi ben, daha iyisini değil, yer yer biraz başka türlüünü yapmak, Remzi Kitabevi'nin ve bir ara *Cimri*'yi oynamayı kuran dostum Ulvi Uraz'ın isteklerini yerine getirmek için denedim.

Sabahattin Eyyüboğlu

Cimri

Kişiler

HARPAGON	Cléante'in ve Élise'in babaları, Mariane'a vurgun
CLÉANTE	Harpagon'un oğlu ve Mariane'in sevgilisi
ÉLISE	Harpagon'un kızı ve Valère'in sevgilisi
VALÈRE	Anselme'in oğlu ve Élise'in sevgilisi
MARIANE	Cléante'in sevgilisi ve Harpagon'un sevdiđi
ANSELME	Valère'le Mariane'in babaları
FROSINE	Düzenci bir kadın
SIMON EFENDİ	Simsar
JACQUES USTA	Harpagon'un aşçısı ve arabacısı
CLAUDE KADIN	Harpagon'un hizmetçisi
BRINDAVOINE	Harpagon'un uşağı
LA MERLUCHE	Harpagon'un uşağı
LA FLÈCHE	Cléante'in uşağı
KOMİSER VE YARDIMCISI	

Sahne Paris'tedir

Perde I

SAHNE I

VALÈRE, ÉLISE

VALÈRE

Ne oluyor, Élise, güzelim? Nedir bu mahzun halin? Bana bu kadar umut verdikten sonra? Ben sevincimden uçarken sen sanki matem içindesin. Söyle, pişman mı oldun beni sevindirdiğine? Bana verdiğin sözü zorla mı verdin? Olur a, benim coşkunluğum seni istemeye istemeye sürüklemiş olabilir.

ÉLISE

Hayır Valère; senin için yaptığım hiçbir şeye pişman değilim. Öyle tatlı bir zor ki bana bunları yaptıran, istesem de elimde değil pişman olmak. Ama doğrusunu istersen, bu kadar mutluluk ürkütüyor beni. Seni sevmekte belki fazla ileri gittim diye korkuyorum.

VALÈRE

Beni sevindirmek korkunç bir şey mi? Nedir seni korkutan? Ne var?

ÉLISE

Ah, neler var, bir bilsen! Babam küplere binecek. Evde herkes benden yüz çevirecek. Konu komşu adımı kötüye çıkaracak. Ama bütün bunlar bir yana, beni asıl korku-

tan ne, biliyor musun? Sen, senin kalbinin değişmesi. Siz erkekler bir tuhafınız: İnsan sizi yüreğinin bütün açıklığıyla sevdi mi, sevgisini gösterdi mi, hemen soğuyuverirsiniz; hem de nasıl! Ölse kılınız kıpırdamaz.

VALÈRE

Beni başkalarına benzetmeye nasıl dilin varıyor? Bende istediğin kötülüğü gör, ama sana bağlılığımıza toz kondurma. Şunu bil ki, benim sana sevgim tükenecek sevgilerden değil. Ben yaşadıkça yalnız sen olacaksın kalbimde.

ÉLISE

Ah, Valère, hep böyle derler. Bütün erkekler birdir konuşurken; zamanla anlaşılır her birinin ne olduğu...

VALÈRE

Madem zamanla anlaşılır, bekle; ne yapacağımı gör de sonra yargıla sevgimi. İçinden geçen yersiz korkular yüzünden bütün suçları yüklemeye bana. Kuşkularını bir hançer gibi saplama yüreğime. Yalvarırım, bekle biraz canıma kıymadan önce; bekle de sevgimin gerçekliğine inandırayım seni; yüzlerce kanıt seriyim önüne.

ÉLISE

Ne kolay, ne kolay inanıyor insan sevdiğine! Evet, Valère, beni aldatmayacağına, yüreğinin buna varmayacağına inanıyorum. Beni gerçekten sevdiğine, beni bırakmayacağına inanıyorum. Bütün kuşkuları atıyorum içimden. Bir korku kalıyor geriye: Ayıplama korkusu.

VALÈRE

Peki ama, bu korkuya sebep ne?

ÉLISE

Herkes seni benim gözlerimle görse, hiçbir tasam olmazdı. Ben seni bildiğim için, doğru buluyorum seninle her yaptığımı. İyi bir insan olman kalbimi haklı çıkarıyor kendime karşı. Üstelik sana hayatımı da borçluyum; Allahın gücüne gider sana nankörlük etmem. Bizi tanıştıran o korkunç kaza hiç gitmiyor gözümün önünden. Kendi

canını hiç sakınmadan nasıl sulara atıldın beni kurtarmak için! Ne candan uğraştın benimle, sudan çıkardıktan sonra da. O gün bugündür de bir an eksik olmadın yanımdan. Bunca zaman, bunca zorluklara inat, yılmak bilmedi sevgin. Ananı, babanı, yerini yurdunu aramaktan vazgeçip kaldın burada. Beni her gün görebilmek için kim olduğunu gizlemeye, babamın uşağı olmaya razı oldun. Bütün bunlar bir peri masalı gibi geliyor bana. Daha ne arayabilirim sana bağlanmak için? Ama hiç sanmam ki başkaları bununla yetinsin, benim duyduklarımı duysun.

VALÈRE

Bütün bu söylediklerin içinde değer verebileceğin bir şey varsa o da sevgimdir, yalnız sevgim. Öteki kaygılarına gelince, baban elinden geleni yapıyor sana hak vermem için. Bir yandan aşırı cimriliği, bir yandan çocuklarına karşı sertliği, daha da olmayacak şeyler düşündürebilir insana. Babandan böyle konuştuğum için beni affet, Élise. Bu taraflarını kimsenin övemeyeceğini sen de bilirsin. Ama umutlarım boşa çıkmaz da ananı babamı bulacak olursam, onun gönlünü yapmak hiç de zor olmayacak bizim için. Her gün haber bekliyorum onlardan, gecikirse kendim gideceğim onları bulmaya.

ÉLISE

Aman, hiç ayrılmaya buradan, ne olur, Valère. Babamı kazanmaya, gözüne girmeye çalış, yeter.

VALÈRE

Bunun için neler yaptığımı görüyorsun. Hizmetine girebilmek için az mı şeytanca yarandım ona? Takınmadığım surat, dökmediğim dil mi kaldı hoşuna gitmek için? Maymuna dönüyorum her gün, sevdireyim diye kendimi. Ama bir hayli ilerledim bu yolda. Bakıyorum da, insanları kazanmak için en iyi çare onların sevdiklerini sevmek, görünmek, doğru dediklerine doğru demek, kusurla-